

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/127/2017
Identifikačné číslo spisu: 5616205044
Dátum vydania rozhodnutia: 27. septembra 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5616205044.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banky Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova č. 11, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova č. 8, proti žalovanému N. G., bývajúcemu v B., o zaplatenie 817,62 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4 Csp 11/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2017 sp. zn. 5 Co 381/2016, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie o d m i e t a .Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 20. septembra 2016 č. k. 4 Csp 11/2016-57 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 817,62 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 817,62 eur od 21. augusta 2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že účastníci sporu uzatvorili dňa 13. septembra 2006 zmluvu, na základe ktorej žalobkyňa zriadila a viedla účet v prospech žalovaného. Vzhľadom na porušenie zmluvy zo strany žalovaného žalobkyňa vykonala dňa 20. augusta 2015 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte žalovaného previedla na svoj vnútorný pohľadávkový účet v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami žalobkyne v spojení s výveskou úrokovej sadzby, kedy bola istina pohľadávky (nepovolené prečerpanie účtu) úročená úrokom vo výške 28 % ročne. Žalobkyňa podľa okresného súdu v konaní nepreukázala zmluvné dojednanie účastníkov sporu o povinnosti žalovaného platiť poplatok za upomienku - prečerpanie účtu, poplatok za výzvu - debet a poplatok na nezrealizovanú platbu, ktoré mu boli účtované na ťarchu účtu a takisto nepreukázala ani zmluvné dojednanie požadovaného úroku. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia popísal zistený skutkový stav, citoval niektoré ustanovenia Obchodného a Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv a svoj právny záver odôvodnil tým, že v konaní nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci dojednanie výšky poplatkov zúčtovaných na ťarchu žalovaného vo výške 817,62 eur, uviedol, že poplatky musia byť uvedené priamo v spotrebiteľskej zmluve, inak ich nemožno považovať za individuálne dojednané. Všeobecné obchodné podmienky, resp. sadzobník poplatkov uvedený žalobkyňou, spôsobuje podľa okresného súdu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa, preto nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa nepreukázala ani zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť úrok vo výške 28 % ročne zo sumy 817,62 eur od 21. augusta 2015 do zaplatenia. Žalobkyňa aj

napriek výzve súdu nepredložila výpis z účtu žalovaného ku dňu 31. októbra 2013 (mínus 804,91 eur), a teda nebolo možné posúdiť oprávnenosť vyúčtovaného zostatku tvrdeného žalobkyňou. Na základe uvedeného bola okresným súdom žaloba žalobkyne zamietnutá. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovanému, hoci mal v konaní plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu žiadne nevznikli. 2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. februára 2017 č. k. 5 Co 381/2016-76 rozsudok okresného súdu potvrdil a žiadnemu z účastníkov sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu a po vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, okresný súd vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto sa s poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery okresný súd primerane vysvetlil. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP na tento rozsudok poukazoval. Súd prvej inštancie sa vyporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní. Odvolací súd odvolanie nepovažoval za dôvodné. Skonštatoval, že bolo nesporne preukázané vykonaným dokazovaním, že strany uzatvorili zmluvu, ktorou žalobkyňa zriadila pre žalovaného osobný účet, v rámci ktorého nebolo dojednané povolené prečerpanie ani poplatky. Nakoľko išlo nesporne o spotrebiteľskú zmluvu, žalobkyňa si mohla účtovať poplatky za vedenie účtu, resp. iné poplatky iba za predpokladu, že boli zmluvnými stranami individuálne dojednané. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebol predložený žiadny listinný dôkaz preukazujúci dojednanie výšky poplatkov, žalovanému nevznikla povinnosť platiť za vedenie osobného účtu žiadne poplatky. Pokiaľ sa žalobkyňa odvolávala na všeobecné obchodné podmienky, odvolací súd poukázal na to, že vo všeobecnosti zmluvné ustanovenia vo vopred pripravovanej formulárovej zmluve v tejto časti spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a preto nie sú pre spotrebiteľa záväzné. V konaní tak nebolo preukázané platné dojednanie vyššie označených poplatkov. Žaloba je podľa odvolacieho súdu nedôvodná aj pokiaľ ide o úroky, nakoľko tieto boli vyčíslené zo sumy, ktorá pozostávala zo sporných poplatkov. Takisto sa odvolací súd stotožnil aj so zamietnutím žaloby v časti nepriznania 28 % ročného úroku. Žalobkyňa nepreukázala platné individuálne dojednanie takéhoto úroku priamo v spotrebiteľskej zmluve, nepredložila žiadnu listinu, ktorá by bola podpísaná obidvoma zmluvnými stranami, a z ktorej by bolo nepochybné, že sa so žalovaným dohodla o výške úroku pre prípad nepovoleného prečerpania účtu. Žalovanému nevznikli žiadne trovy odvolacieho konania, a preto mu ich odvolací súd nepriznal v zmysle použitia ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a contrario. 3. Žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) podala proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s ustanovením § 432 ods. 1 CSP. Dovolaciemu súdu položila otázku, ktorú nepovažovala za riešenú v jeho rozhodovacej praxi, znejúcu nasledovne: „musia byť všetky bankové poplatky v spotrebiteľskom právnom vzťahu vždy dohodnuté priamo v texte zmluvy, alebo sú pre spotrebiteľa záväzné aj zmluvné podmienky a dojednania uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach, resp. v sadzobníku poplatkov, ktoré sú súčasťou zmluvy?“ Odvolací súd sa podľa tvrdenia dovolateľky nevyporiadal ani len so základnou otázkou, a to z akého ustanovenia alebo právneho predpisu aplikovateľného na prejednanú vec by mala takáto požiadavka vyplývať. Žalobkyňa je toho názoru, že žiadne ustanovenie vnútroštátneho právneho predpisu (ani európskeho práva) nestanovuje požiadavku, že všetky poplatky, ktoré dodávateľ účtuje spotrebiteľovi, musia byť vždy len individuálne dohodnuté. Takýmto právnym posúdením sa zatiaľ dovolací súd nezaoberal. Otázka individuálne dohodnutých poplatkov úzko súvisí s problematikou neprijateľných zmluvných poplatkov a ekvivalenciou plnenia v spotrebiteľských zmluvách. Podľa dovolateľky nemožno stotožňovať to, či je poplatok individuálne dojednaný alebo ho súd posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ekvivalentnosť plnenia nevyplýva z toho, či poplatok, ktorý dodávateľ požaduje

bol alebo nebol individuálne dojednaný. Súd prvej inštancie ani odvolací súd nijakým spôsobom nevyriešili otázku ekvivalencie plnenia za požadovaný poplatok. Takisto sa nezaoberali ani tým, či podmienka je nekalá, či má vzťah k definícii hlavného predmetu zmluvy alebo k cene plnenia, zamerali sa výlučne len na otázku, či je podmienka individuálne dojednaná. Zo žiadneho z rozhodnutí, ktoré otázku ekvivalencie plne rieši nevyplýva, že všetky dodávateľom účtované poplatky musia byť dohodnuté výlučne individuálne. Veľká časť súdnych rozhodnutí sa zaoberala posudzovaním situácií, keď bol sporný poplatok uvedený buď vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v cenníku. V žiadnom z uvedených prípadov súdy nekonštatovali, že by individuálne dojednanie podmienky vo vlastnom texte zmluvy bolo relevantným pre možnosť požadovať zaplatenie poplatku. Ak by sa požadovalo, aby dodávateľ každý poplatok individuálne dojednal s každým jednotlivým spotrebiteľom, došlo by nevyhnutne k situácii, kedy by mal dodávateľ každú „inú“ zmluvu a s každým spotrebiteľom dohodnúť odlišné poplatky. Takáto požiadavka nie je ani v záujme spotrebiteľov, keďže zvyšuje náklady spojené s uzavretím zmluvy a jej správou. Z týchto dôvodov považuje dovolateľka rozhodnutia nižších súdov založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Neobstojí ako správne právne posúdenie ani požiadavka, že všetky poplatky musia byť uvedené priamo v zmluve, inak ich nemožno považovať za individuálne dojednané. Súd prvej inštancie a odvolací súd tento názor vyslovili bez podrobnejšieho zdôvodnenia. Ani zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov neobsahuje takú podmienku, podľa ktorej musia byť poplatky individuálne dojednané a uvedené výlučne v zmluve (v takom chápaní pojmu zmluva, ktorý znamená len text zmluvy, nie text jej príloh). Z týchto dôvodov považuje dovolateľka rozhodnutia nižších súdov založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Ak zmluva obsahuje všeobecné obchodné podmienky ako svoju prílohu, ktorej znením sú strany viazané, sú platnou súčasťou zmluvy, keďže neexistuje také ustanovenie zákona, ktoré všeobecným obchodným podmienkam alebo prílohám vymedzuje nižšiu silu alebo záväznosť oproti iným ustanoveniam zmluvy. Príloha zmluvy je považovaná za jej riadnu súčasť. Dovolateľka ďalej uviedla, že by bolo v rozpore so zásadou pacta sunt servada, ak by súd hodnotil ako nezáväznú niektoré ustanovenia zmluvy len z dôvodu, že sa nenachádza na konkrétnom mieste zmluvy - pokiaľ túto požiadavku zákon nestanovuje. Aj smernica aj Obchodný zákonník stanovujú posudzovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok nie pre text zmluvy, ale pre samotné zmluvné dojednania, bez ohľadu na to, v ktorej časti sú dohodnuté. Prípustnosť všeobecných obchodných podmienok v spotrebiteľských zmluvách výslovne konštatoval aj Ústavný súd Českej republiky nálezom sp. zn. I. ÚS 3512/2011. Aj Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Bírková uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a pripustil možnosť, aby náležitosti zmluvy so spotrebiteľom obsahovali aj prílohy zmluvy, vrátane všeobecných obchodných podmienok alebo sadzobníka, pokiaľ na ne zmluva odkazuje a boli spotrebiteľovi odovzdané. Právny názor, podľa ktorého všeobecné obchodné podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné, je nesprávnym právnom posúdením. Na základe uvedeného dovolateľka žiadala, aby dovolací súd dovolaciu otázku posúdil tak, že: „Poplatky v spotrebiteľskom právnom vzťahu nemusia byť dohodnuté len individuálne vo vlastnom texte zmluvy. Pre spotrebiteľa sú záväzné aj tie zmluvné podmienky a dojednania dodávateľa, ktoré sú uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach, resp. sadzobníku poplatkov, ktoré sú k zmluve priložené a sú súčasťou zmluvy“. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobkyni prizná nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho a dovolacieho konania.4. Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).7.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 54/2017, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 99/2017, ale tiež napríklad I. ÚS 392/2017).⁸ O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).⁹ V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.¹⁰ V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.¹¹ Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.¹² Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a za dosiaľ nevyriešenú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovala právnu otázku v tomto znení: „musia byť všetky bankové poplatky v spotrebiteľskom právnom vzťahu vždy dohodnuté priamo v texte zmluvy, alebo sú pre spotrebiteľa záväzné aj zmluvné podmienky a dojednania uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach, resp. v sadzobníku poplatkov, ktoré sú súčasťou zmluvy?“¹³ Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.¹⁴ Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúmania napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd musí uviesť svoj názor na riešenie

tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).¹⁵ Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania vyvodzovanej z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dospel k záveru, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, a preto je potrebné dovolanie odmietnuť.¹⁶ Pokiaľ dovolateľka vyvodila prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd uvádza, že uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že dovolateľ v dovolaní vymedzí práve tú právnu otázku (nie inú), od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. ¹⁷ Dovolateľkou vymedzená právna otázka ohľadom všetkých bankových poplatkov v spotrebiteľskom právnom vzťahu (...), nie je tou právnu otázkou, od vyriešenia ktorej v skutočnosti záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu právnu otázkou podstatnou pre ich rozhodnutie bola otázka vzniku nároku žalobkyne voči žalovanému na účtované konkrétne poplatky (za upomienku - prečerpanie účtu, za výzvu - debet, za nezrealizovanú platbu) a požadovaný úrok. Je tak nepochybné, že dovolateľkou v dovolaní nastolenú právnu otázku (musia byť všetky bankové poplatky v spotrebiteľskom právnom vzťahu vždy dohodnuté priamo v texte zmluvy, alebo sú pre spotrebiteľa záväzné aj zmluvné podmienky a dojednania uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach, resp. v sadzobníku poplatkov, ktoré sú súčasťou zmluvy) odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie vôbec neriešili, nakoľko takto nastolenú otázku dovolateľka v konaní pred súdom prvej inštancie a rovnako tak pred odvolacím súdom vôbec nenamietala (resp. nenastolila). ¹⁸ Z dôvodov vyššie uvedených najvyšší súd uzatvára, že vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, neostávalo najvyššiemu súdu iné ako dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f/ CSP.¹⁹ Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). ²⁰ Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.